

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 7/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. marca 2014 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jána Auxta, Petra Brňáka, Ľubomíra Dobríka, Ľudmily Gajdošíkovej, Sergeja Kohuta, Jána Lubyho, Milana Ľalíka, Lajosa Mészárosa, Marianny Mochnáčovej, Ladislava Orosza a Rudolfa Tkáčika predbežne prerokoval návrh Okresného súdu Bratislava I na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov o súlade § 13 ods. 1 a 3 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení účinnom do 30. júna 2004 s čl. 2 Dohovoru č. 111 Medzinárodnej organizácie práce – Dohovor o diskriminácii (zamestnaní a povolaní) a takto

r o z h o d o l :

Návrh Okresného súdu Bratislava I na začatie konania o súlade právnych predpisov o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 18. októbra 2012 doručený návrh Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „navrhovateľ“), zastúpeného sudkyňou JUDr. Helenou Hausleitnerovou, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o súlade § 13 ods. 1 a 3 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení účinnom do 30. júna 2004 (ďalej len „Zákonník práce v znení účinnom do 30. júna 2004“) s čl. 2 Dohovoru č. 111 Medzinárodnej organizácie práce – Dohovor o diskriminácii (zamestnaní a povolani) uverejneného v Zbierke zákonov pod č. 465/1990 Zb. (ďalej len „Dohovor č. 111 MOP“).

2. Okresný súd vo svojom návrhu uviedol, že pod sp. zn. 18 C 377/2004 vedie konanie, ktorého predmetom je zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 9 958,17 € s príslušenstvom žalobcovi J. B. (ďalej len „žalobca“), a to z dôvodu porušenia zákazu diskriminácie zamestnanca v zmysle § 13 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 2004 zo strany žalovaného zamestnávateľa – D. p. B., a. s. (ďalej len „žalovaný“), v súvislosti s tým, že žalobca bol žalovaným predvolaný na prerokovanie „priestupku“ v zmysle vnútropodnikovej smernice PR10/2003, ku ktorému malo dôjsť 7. mája 2004, pričom žalovaný postupoval vo vzťahu k žalobcovi v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania (v porovnaní s ostatnými zamestnancami žalovaného vykonávajúcimi iný druh práce, napr. stolármi, elektrikármi, administratívnymi pracovníkmi a pod.).

3. *V odôvodnení návrhu okresný súd uviedol: „V prejednávanej veci je potrebné aplikovať § 13 ods. 1, 3 Zákonníka práce (zákon číslo 311/2001 Z. z.) účinný 7.5.2004, kedy došlo k prejednávaniu tzv. priestupku. Ustanovenie § 13 ods. 1 Zákonníka práce zakazuje diskrimináciu len podľa pohlavia, manželského stavu a rodinného stavu, rasy, farby pleti, jazyka, veku, zdravotného stavu, viery a náboženstva, politického alebo iného zmýšľania,*

odborovej činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, majetku, rodu alebo iného postavenia okrem prípadu, ak to ustanovuje zákon alebo ak je na výkon prác vecný dôvod, ktorý spočíva v predpokladoch alebo požiadavkách a v povahe práce, ktorú má zamestnanec vykonávať.

Pritom Čl. 2 Dohovoru č. 111 Medzinárodnej organizácie práce, uverejnený v zbierke zákonov pod č. 465/1990 Zb. ustanovuje, že každý členský štát, pre ktorý je tento Dohovor v účinnosti, sa zaväzuje vyhlásiť a vykonávať vnútroštátnu politiku zameranú na presadzovanie rovnosti príležitostí a zaobchádzania v zamestnaní a povolani metódami primeranými vnútroštátnym podmienkam a zvyklostiam tak, aby sa odstránila akákoľvek diskriminácia v tomto smere.

Teda z Čl. 2 Dohovoru č. 111 vyplýva v zamestnaní potreba dodržiavať všeobecnú zásadu nediskriminácie keď zakazuje akúkoľvek diskrimináciu v zamestnaní a v povolani, kdežto ustanovenie § 13 ods. 1 Zákonníka práce túto zásadu obmedzuje a zakazuje diskrimináciu len podľa určených kritérií a to len podľa pohlavia, manželského stavu a rodinného stavu, rasy, farby pleti, jazyka, veku, zdravotného stavu, viery a náboženstva, politického alebo iného zmýšľania, odborovej činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, majetku, rodu alebo iného postavenia.

Teda podľa názoru súdu ide o rozpor § 13 ods. 1, 3 Zákonníka práce (zákona číslo 311/2001 Z. z.) účinného ku dňu 7.5.2004 s článkom 2 Dohovoru č. 111.

Súd skúmal, či nie je možné priamo aplikovať Dohovor č. 111 v zmysle čl. 154c Ústavy SR, avšak dospel k záveru, že v danej veci nejde o základne ľudské práva pretože uplatňované právo žalobcu nespadá pod 2 oddiel, 2 hlavy Ústavy Slovenskej republiky, keďže predmetom konania je zaplatenie nemajetkovej ujmy [...].

Európska únia ani Európske spoločenstvo nevydalo žiadne Nariadenie, žiaden Dohovor, ktoré by riešilo ochranu pred diskrimináciou, ponecháva dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania na národné štáty. (Dohovor č. 111 je Dohovorom Medzinárodnej organizácie práce.) Európske spoločenstvo vydalo len Smernicu Rady č. 2000/78/ES, ktorú môže súd použiť len ako výkladové pravidlo, keďže ustanovenie § 13 ods. 1, 3 Zákonníka práce účinného dňa 7.5.2004 je jednoznačné, túto smernicu nie je možné v prejednávanej veci aplikovať.

Podľa článku 2 Dohovoru č. 111 uverejneného v zbierke zákonov pod č. 465/1990 Zb. každý členský štát, pre ktorý je tento Dohovor v účinnosti, sa zaväzuje vyhlásiť a vykonávať vnútroštátnu politiku zameranú na presadzovanie rovnosti príležitostí a zaobchádzanie v zamestnanosti a povolani metódami primeranými vnútroštátnym podmienkam a zvyklostiam tak, aby sa odstránila akákoľvek diskriminácia v tomto smere.

Ako vyplýva z článku 3 vyššie cit. Dohovoru č. 111 každý členský štát, pre ktorý je tento Dohovor v účinnosti sa zaväzuje

- a) usilovať o spoluprácu s organizáciami zamestnávateľov a pracovníkov a s inými príslušnými orgánmi pri presadzovaní prijatia a uskutočňovania tejto politiky;*
- b) vydávať zákony a podporovať výchovné programy spôsobilé zabezpečiť prijatie a uskutočňovanie tejto politiky;*
- c) zrušiť akékoľvek zákonodarné ustanovenia a zmeniť akékoľvek správne opatrenie alebo prax, ktoré sú nezlučiteľné s touto politikou.*

Podľa Čl. 1 Ústavy SR ods. 2 Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa názoru súdu, označené ustanovenia uvedené v bode II návrhu sa javia byť v rozpore s Čl. 2 Dohovoru č. 111 uvedeného v bode III návrhu a vyriešenie tejto otázky je nevyhnutné pre rozhodnutie súdu vo veci, preto súd prerušil konanie v danej veci podľa § 109 ods. 1 písm. b) druhej vety O.s.p. a postúpil vec Ústavnému súdu SR.“

4. Vzhľadom na uvedené okresný súd navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že „Ustanovenia § 13 ods. 1, 3 Zákonníka práce (zákon číslo 311/2001 Z. z.) účinný 7. 5. 2004 nie je v súlade s Čl. 2 Dohovoru č. 111 uverejneného v Zbierke zákonov pod číslom 465/1990 Zb.“.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

7. Podľa čl. 131 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o návrhoch podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) a b) ústavy v pléne. Plénum ústavného súdu sa uznáva nadpolovičnou väčšinou všetkých sudcov. Ak sa táto väčšina nedosiahne, návrh sa zamietne.

8. Podľa čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavy ústavný súd začne konanie, ak podá návrh na začatie konania súd.

9. Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd začne konanie, ak návrh podá súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou. Podľa § 19 zákona o ústavnom súde sa súdom podľa § 18 ods. 1 písm. d) uvedeného zákona rozumie príslušný senát alebo samosudca. Podľa § 21 ods. 4 zákona o ústavnom súde ak je účastníkom konania súd, zastupuje senát jeho predseda.

12. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až f) zákona o ústavnom súde dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

13. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

14. Podľa § 37 ods. 3 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať

a) označenie predpisu, ktorého nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily sa namieta, s vyjadrením, či navrhovateľ napáda predpis v celom rozsahu alebo v jeho časti, prípadne v jednotlivom ustanovení,

b) označenie predpisu vyššej právnej sily, jeho časť alebo jednotlivé ustanovenie alebo označenie medzinárodnej zmluvy, jej časti, alebo jednotlivého ustanovenia, s ktorým napadnutý predpis nie je v súlade.

15. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

16. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Podľa čl. 1 ods. 1 Dohovoru č. 111 MOP na účely tohto Dohovoru výraz „diskriminácia“ zahŕňa:

a) akékoľvek rozlišovanie, vylučovanie alebo dávanie prednosti založené na rase, farbe pleti, pohlaví, náboženstve, politických názoroch, národnostnom alebo sociálnom pôvode, ktoré má za následok znemožnenie alebo porušenie rovnosti príležitostí alebo zaobchádzania v zamestnaní alebo povolani;

b) akékoľvek iné rozlišovanie, vylučovanie alebo dávanie prednosti, ktoré má za následok znemožnenie alebo porušenie rovnosti príležitostí alebo zaobchádzania v zamestnaní alebo povolani, ktoré môže určiť zúčastnený členský štát po prerokovaní s reprezentatívnymi organizáciami zamestnávateľov a pracovníkov, pokiaľ také organizácie existujú, a s inými príslušnými orgánmi.

19. Podľa čl. 2 Dohovoru č. 111 MOP každý členský štát, pre ktorý je tento Dohovor v účinnosti, sa zaväzuje vyhlásiť a vykonávať vnútroštátnu politiku zameranú na presadzovanie rovnosti príležitostí a zaobchádzania v zamestnaní a povolani metódami primeranými vnútroštátnym podmienkam a zvyklostiam tak, aby sa odstránila akákoľvek diskriminácia v tomto smere.

20. Podľa § 13 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 2004 (t. j. vrátane 7. mája 2004) zamestnancom patria práva vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov bez akýchkoľvek obmedzení a priamej diskriminácie alebo nepriamej diskriminácie podľa pohlavia, manželského stavu a rodinného stavu, rasy, farby pleti, jazyka, veku, zdravotného stavu, viery a náboženstva, politického alebo iného zmýšľania, odborovej činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, majetku, rodu alebo iného postavenia okrem prípadu, ak to ustanovuje zákon alebo ak je na výkon prác vecný dôvod, ktorý spočíva v predpokladoch alebo požiadavkách a v povahe práce, ktorú má zamestnanec vykonávať.

21. Podľa § 13 ods. 3 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 2004 (t. j. vrátane 7. mája 2004) na účely zásady rovnakého zaobchádzania podľa [odseku 1](#) sa priamou diskrimináciou rozumie, ak sa so zamestnancom zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s iným zamestnancom v porovnateľnej situácii. Nepriamou diskrimináciou je navonok neutrálny pokyn, rozhodnutie alebo prax znevýhodňujúce zamestnanca v porovnaní s inými zamestnancami,

ak tento pokyn, rozhodnutie alebo prax nie sú primerané a nevyhnutné a nemožno ich ospravedlniť objektívnymi skutočnosťami. Za priamu diskrimináciu alebo nepriamu diskrimináciu sa považuje aj pokyn na diskrimináciu zamestnanca.

III.

22. Ústavný súd návrh navrhovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

23. Pri predbežnom prerokovaní ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia prijatiu návrhu na začatie konania na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

24. V rámci predbežného prerokovania ústavný súd zistil, že návrh navrhovateľa nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, konkrétne neobsahuje odôvodnenie návrhu na začatie konania, ktoré by spĺňalo ústavno-právne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014). Uvedené ústavný súd odôvodňuje takto:

25. Ako z citovaného § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, návrh na začatie konania podaný ústavnému súdu musí obsahovať odôvodnenie, ktoré musí spĺňať dostatočné ústavno-právne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014).

26. Okresný súd však tvrdenie o nesúlade ustanovenia § 13 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 2004, ktoré vypočítavalo dôvody zákazu diskriminácie v pracovnoprávných vzťahoch demonštratívne (pozri slovné spojenie „iné postavenie“), s čl. 2 Dohovoru č. 111 MOP, v zmysle ktorého sa všetky členské štáty zaviazali vykonávať vnútroštátnu politiku zameranú na odstránenie akejkoľvek diskriminácie v zamestnaní

a povolání, odôvodnil iba tým, že napadnuté ustanovenie § 13 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 2004 nezakazuje výslovne akúkoľvek diskrimináciu v zamestnaní a povolání. Podľa navrhovateľa z čl. 2 Dohovoru č. 111 MOP vyplýva „*potreba dodržiavať všeobecnú zásadu nediskriminácie, keď zakazuje akúkoľvek diskrimináciu v zamestnaní a v povolání, kdežto ustanovenie § 13 ods. 1 Zákonníka práce túto zásadu obmedzuje a zakazuje diskrimináciu len podľa určených kritérií a to len podľa pohlavia, manželského stavu a rodinného stavu, rasy, farby pleti, jazyka, veku, zdravotného stavu, viery a náboženstva, politického alebo iného zmysľania, odborovej činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, majetku, rodu alebo iného postavenia. Teda podľa názoru súdu ide o rozpor § 13 ods. 1, 3 Zákonníka práce (zákona číslo 311/2001 Z. z.) účinného ku dňu 7.5.2004 s článkom 2 Dohovoru č. 111.*“.

27. Pokiaľ ide o navrhovateľom tvrdený nesúlad ustanovenia § 13 ods. 3 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 2004, ktoré v oblasti pracovnoprávnych vzťahov vymedzovalo pojem priamej a nepriamej diskriminácie, s čl. 2 Dohovoru č. 111 MOP, navrhovateľ v odôvodnení svojho návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov neuviedol absolútne žiadne argumenty, ktorými by podporil svoj návrh na vyslovenie nesúladu v tejto časti. Navrhovateľom tvrdený nesúlad ustanovenia § 13 ods. 3 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 2004 s čl. 2 Dohovoru č. 111 MOP teda nie je v návrhu na začatie konania vôbec odôvodnený.

28. Ústavný súd, posudzujúc doručený návrh z ústavno-právneho hľadiska, nepovažuje za dostatočné také odôvodnenie návrhu na vyslovenie nesúladu namietaných ustanovení § 13 ods. 1 a 3 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 2004 s čl. 2 Dohovoru č. 111 MOP, v ktorom absentuje podrobnejšie opísanie súvislostí medzi napadnutými ustanoveniami § 13 ods. 1 a 3 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 2004 a ďalšími súvisiacimi ustanoveniami právnych predpisov reglementujúcich podmienky zákazu diskriminácie vrátane ustanovení medzinárodnej zmluvy, ktoré majú byť v zmysle návrhu referenčnými normami, ako aj uvedenie dôvodov, na základe ktorých dospel okresný súd k záveru, že v prípade, ktorý prerokúva a v súvislosti s ktorým sa obrátil na ústavný súd, nie je možný ústavne súladný výklad a aplikácia relevantných právnych

noriam, keďže len stroho a izolovane prezumuje neústavnosť napadnutých ustanovení § 13 ods. 1 a 3 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 2004.

29. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd vo svojom návrhu nepredložil dostatok dôvodov, ktoré by v čase predbežného prerokovania veci svojou relevanciou preukazovali možnosť reálneho nesúladu napadnutých ustanovení § 30 ods. 1 a 3 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 2004 s čl. 2 Dohovoru č. 111 MOP. Absencia dôvodov, ktoré sú podstatnou obsahovou náležitosťou návrhu súdu na začatie konania o súlade ustanovení zákona s právnymi predpismi vyššej právnej sily (v danom prípade s Dohovorom č. 111 MOP), vedie k celkovej nepresvedčivosti a signalizuje skôr podanie tohto návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov len z opatrnosti alebo z rezignácie okresného súdu vykonať v danom prípade ústavne súladný výklad relevantných právnych noriem. S prihliadnutím na to ústavný súd dospel k záveru, že návrh nespĺňa náležitosti vyžadované zákonom o ústavnom súde pre takéto druhy návrhu, čo už samo osebe odôvodňuje odmietnutie návrhu na začatie konania podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. PL. ÚS 20/06, PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014).

30. Nadväzujúc na uvedené, považuje ústavný súd za vhodné pripomenúť aj svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane a konštantne zdôrazňuje, že nie je povinný odstraňovať nedostatky v podaniach navrhovateľov. V prípadoch návrhov na začatie konania podávaných fyzickými osobami a právnickými osobami na taký postup (resp. na zaistenie podania kvalifikovaného návrhu) slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatky podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 77/08, I. ÚS 162/2010, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010, II. ÚS 309/2010, IV. ÚS 134/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 594/2012 a iné).

Zmyslom požiadavky kvalifikovaného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom je, aby ústavný súd ako špecializovaný súdny orgán ochrany ústavnosti nebol neúmerne zaťažovaný nekvalifikovanými návrhmi a nekvalifikovaným prístupom účastníkov ku konaniu.

Aj v tomto ohľade teda naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to obzvlášť vtedy, ak ide o osoby (navrhovateľov), ktoré sú zastúpené osobou práva znalou (napr. advokátom), ktorá by svojou profesiou mala zaručovať naplnenie účelu požiadavky kvalifikovaného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 358/2012, II. ÚS 285/2012, I. ÚS 4/2013, III. ÚS 138/2013, III. ÚS 427/2013, I. ÚS 19/2014).

Napriek tomu, že spomínaná judikatúra ústavného súdu sa týka vymedzenia úlohy kvalifikovaného právneho zastúpenia advokátom v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, je nepochybné, že jej *ratio* možno v rámci konania o súlade právnych predpisov primerane uplatniť aj vo vzťahu k navrhovateľovi, ktorým je súd, resp. príslušný senát zastúpený jeho predsedom alebo samosudca (§ 19 a § 21 ods. 4 zákona o ústavnom súde), teda subjekt, ktorý možno z hľadiska znalosti práva nepochybne považovať za kvalifikovaný.

31. Ústavný súd, majúc na zreteli uvedené skutočnosti, pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že návrh navrhovateľa na začatie konania o súlade právnych predpisov neobsahuje odôvodnenie, ktoré by spĺňalo dostatočné ústavno-právne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014), a vzhľadom na to predmetný návrh odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2014